

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XVIII. Alia vnionis & amicitiaë non bonæ genera adferuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

autem Arsenium, antequam monachicum institutum iniret, virum deliciis affuetum, magnæque authoritatis, Principam adhæc Pædagogum ac curatorem, & eius in familia autum vilissimum fuisse. Iam vero vide, an magne re-
 si is vir, qui omnia hæc generose contempserit, & ad istam humilitatem & paupertatem se abiecit, qui in lautis est deliciis & splendoribus educatus, iam senio exhaustus & morbo oppressus, molli panno supercubet & cervicali? Quo audito, senex confusus obmutuit.

Cassian. lib. 5. de institut. monachorum. c. 10.
 Abbas Machates apud Cassianum docens temerarium iudicium esse deuitandum, de seipso commemorabat, in tribus se olim rebus alios iudicasse. Prima hæc erat, quod, cum monachis quibusdam permolestus quidam in ore tumor natus esset, & ii, ut ab eo dolore liberarentur, eum sibi tolli & incidi tumorem iuberent, hoc ipse imperfectionem parvamque mortificationem sapere censeret. Secunda, cum alii à vitæ, quam profitebantur, austeritate non nihil remittentes, in inuoluntate corporis stragulo è pilis capitiis contexto, & melote aut incubarent, aut regerentur; id ipse ut nimis delicatum, & rigori monastico contrarium carperet. Tertia, quod cum sæcularis pia quadam intentione benedictum à monachis oleum peterent, & illud hi benedicerent, petentibusque darent; id ipse magnam præsumptionem redolere, qua sanctitatis opinionem aucuparentur, existimaret. Fatetur autem de se ipse, ob malas has suspiciones, Deo permittente, factum, ut in tria hæc ipse etiam incidere, ac fecisse se quod in aliis culpabat. Innotatum est enim & ipsius ori tuber, præ cuius dolore & molestia, superioribus ita iubentibus, ipsum etiam tolli & incidi curare coactus est: deinde quod & ipse id genus straguli in eadem inuoluntate adhibuerit: demum quod magna sæcularium importunitate & instantia victus, benedictum iis etiam ipse oleum dedidit. Quare monet omnes suo ut exemplo sapiant, & timeant, & ab hoc sibi vitio

caueant, certo in id eos prolapsuros asserens, quod in aliis ante suggillasset, uti sibi contigit.

Anastasius Sinaita, qui sextæ Synodi tempore floruit, suo in Monasterio (erat id in monte Sina) monachum fuisse refert, qui quod rebus communibus, puta choro, ieiuniis, disciplinis sumedis, aliisque id genus rebus, non pro eo ac oporteret vacaret, vulgo non vsque adeo bonus ac feruens Religiosus habebatur. Sed hic cum morti iam proximus esset, videre cepit & lætari. Reprehendit eum Anastasius dicens, Quid ridere in morte monachum, qui tam negligenter ac remisse vixit? Tum monachus, Nemireris, Pater, quia misit mihi Angelum Dominus, qui me saluandum promisit, ut promissum eius adimpleretur quo spondet, *Nolite iudicare, & non iudicabimini; dimittite & dimittimini.* Et esto verum sit, rebus communibus non qua oportuit diligentia attendisse, partim ob negligentiam, partim ob corporis infirmitatem; æquanimitate tamen ferebam quod male ab aliis haberet, & ex corde iis omnem iniuriam remittens, adeo neminem iudicabam, ut, quidquid aut dicerent aut facerent, in bonam partem sumerem. Atque hæc risus & exultationis meæ causa est.

Noli iudicare & saluaberis.

Luc. 6. 37.

CAPVT XVIII.

Alia vnionis & amicitia non bonæ genera adferuntur.

HACTENVS de bona & spirituali vnione & amore locuti sumus; iam de triplici vnione & amore non bono, neu spirituali, sed malo, & noxio agemus. S. Basilius in Constitutionibus monasticis bonos Religiosos mira quidem inter se caritate & vnione coniunctos viuere debere ait; ita tamen, ut nulla sit inter eos particularis amicitia, propensio, vel affectio, duobus aut tribus inter se singularem quandam ab aliis familiaritatem ac societatem inuentibus: illa enim non caritas, sed diuisio foret & seditio etsi alioquin,

Cap. 30.

Serm. 1. de
instit. mon.

alioquin id genus amicitiae bona & sancto sine infirmitate videantur. Et alio loco ad singulariora descendens, ait, *Quod si quis inuentus fuerit, qui maiori quadam animi propensione monachum fratrem vel propinquum, vel alium quemuis de causa videatur diligere, hunc castigare oportebit, ut iniuriam publica caritati.* Cuius rei rationem assignat tum illo loco, tum sermone proxime sequenti, quomodo scilicet in vniuersam congregationem iniurius sit; *Qui enim, inquit, aliquem magis quam ceteros diligit, is quod non perfecte ceteros diligit, de seipso iudicio est;* quia non tantum hos amat, quantum illum; atque ita reliquos offendit, & toti communitati iniuriam facit. Si porro vel in vnum solum offendere, tam graue sit, vt apud Prophetam Deus eum qui id facit, oculi sui pupillam dicat tangere, quid erit ergo, si quis in totam communitatem, & talem quidem communitatem offendat?

Zachar. 2. 8.

Vnde serio Religiosos ibi Basilius commonet ne vnum plus alio diligant, & particulari in hunc, & non in illum amore ferantur, ne quem sic offendant aut laedant, *nemini dantes ullam offensionem,* inquit Apostolus: sed communi quodam & generali amore caritateque erga omnes promiscue afficiantur, imitando scilicet Dei nostri bonitatem & caritatem,

1. Cor. 6. 3.

sed in illum amore ferantur, ne quem sic offendant aut laedant, *nemini dantes ullam offensionem,* inquit Apostolus: sed communi quodam & generali amore caritateque erga omnes promiscue afficiantur, imitando scilicet Dei nostri bonitatem & caritatem,

Matt. 5. 25.

solem suum oriri facientis super bonos & malos, & pluentis super iustos & iniustos. Has autem particulares amicitias in Religione magnum esse ait aemulationum ac suspitionum, quin & odiorum & inimicitiarum seminarium, atque adeo causam cur variae in domo diuisiones, factiones, & distractiones in partes orientur, quae Religionis partes sunt & exercitium. In his quippe conuenticulis hic suas aperit tentationes, sua ille iudicia & opiniones; nonnemo querelas depromit, alius alia secreta reuelat, quae silentio inuolui melius foret; in his audire est murmurationes ac detractiones; hic vnus alterius mores depingit, vt ne quidem interdum superiori parcat, hic quoque vnus imperfectiones ad alium occulto quodam

Mala familiaritatis priuata.

contagio deriuantur, vt intra paucos dies quidquid primus in se mali habebat, alius imbibisse se comperiat. Haec denique familiaritates in causa sunt, cuius multae Regulae infringantur, & multa quis non facienda faciat, vt amico ac socio suo assimiletur, vt ipsa suo malo comperiunt ii, qui huiusmodi amicitias sectantur.

De illis item amicitias & familiaritatibus agens S. Ephrem, haud exiguum eas animae detrimentum ait inferre: vnde nostrum est remis ac velis eas fugere, & ab iis quam maxime abstinere: hoc velut fundamentum praesupponendo, non esse hic in Religione particulares amicos per familiaritates & singularitates aliquas, quae vniuersae communitati noxae esse queant, colendos. Amicitia siquidem nostra sit oportet spiritualis, non in carne & sanguine, non in conuersatione & familiaritate, non in aliis quibusdam titulis & fundamentis humanis, sed in solo Deo Opt. Max. qui omnia simul complectitur, fundata: proinde pari quodam erga singulos & omnes amore ferri debemus, tamquam erga Dei filios, & fratres Christi. Ne sinamus, obsecro, eorum nostrum ab aliqua creatura, sed a solo Deo, occupari, & captiuum detineri.

Frater Ioannes Lucensis, vt in Chronicis Minoritarum proditur, conuersationes & familiaritates aliorum studiose subterfugebat ac declinabat: de quo cum quidam de amicis eius, qui e familiaritate eius aliquem capere fructum gestiebat, quodam vice conquereretur ac diceret, cur tam parum coleret conuersationem & familiaritatem illorum, qui tam intime erga se afficerentur? Tu id bono & commodo facto, respondit: quo enim Deo ero coniunctior & vnior, eo futurus vtilior sum iis qui meam amicitiam ambiunt: vestrae vero haec amicitiales amicitiae aliquo modo me a Deo disiungunt ac separant, itaque tam vobis, quam mihi ob-

3. p. 11

sunt.

Colat. 6. Abbat. Theodori.

1. Cor. 1. 1.